

Arrest

nr. 96 374 van 31 januari 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Libanese nationaliteit te zijn, op 10 juli 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 juni 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 31 juli 2012 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 november 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 december 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat L. PEPERMANS en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster kwam op 2 december 2009 toe op Belgisch grondgebied en diende op 3 december 2009 een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 8 juni 2012 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekster werd hiervan per aangetekend schrijven van 11 juni 2012 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U, A.(...) A.(...) A.(...), verklaart op 21 december 1980 geboren te zijn in Aytith, behorende tot Sur (Tyre) in Libanon en de Libanese nationaliteit te bezitten. U behoort tot de sjjiitische geloofsgemeenschap. Toen u 12 – 13 jaar was, zou u met het paspoort van uw overleden zus (geboren op 21 september 1972) door uw ouders naar Gambia zijn gebracht, waar uw vader veelal woonachtig was omdat hij hier zaken deed. Uw moeder woonde in Libanon en bezocht in de zomer uw vader. Uw ouders zouden u één jaar later in Gambia aan H.(...) D.(...) die zowel de Libanese als de Gambiaanse nationaliteit heeft, uitgehuwelijkt hebben en op 22 oktober 1993, op 13 of 14 jarige leeftijd, werd het religieus huwelijk voltrokken. U zou door uw man mishandeld zijn geworden en via uw familie getracht hebben terug naar huis te keren maar dit zou nooit gelukt zijn. U kreeg drie kinderen maar uw echtgenoot bleef u mishandelen. Uw werkgever zou een visum voor de UK voor u en uw kinderen geregeld hebben zodat u aan de mishandelingen van uw echtgenoot kon ontkomen. U zou een Gambiaanse identiteitskaart en paspoort hebben op de naam van D.(...) A.(...), maar met de geboortedatum van uw schoonzus N.(...), namelijk 1975. U zou naar uw zus in de UK zijn gegaan maar nadat zij u niet meer kon opvangen, bent u op 4 september 2007 asiel gaan aanvragen onder uw meisjesnaam A.(...) A.(...) A.(...). Initieel hebt u aan de Britse asielinstanties verzwegen dat u met uw paspoort en visum op naam van D.(...) A.(...) bent gekomen. Op 13 september 2007 werden uw vingerafdrukken genomen waarna de Britse autoriteiten op de hoogte waren van uw 'legale reis' naar de UK. Op 28 januari 2008 oordeelden de bevoegde autoriteiten dat u uw vluchtaanleiding niet aannemelijk hebt gemaakt en, in zoverre er nog enig geloof aan kan worden gehecht, uw asielaanvraag vreemd is aan de Conventie van Genève. Op 30 januari 2009 werd u door de Britse autoriteiten naar Gambia gerepatriëerd. De mishandelingen door uw echtgenoot zouden opnieuw begonnen zijn. U zou door een dokter zijn opgevolgd. Uw echtgenoot zou echter gedacht hebben dat u een relatie met deze dokter had. Begin november 2009 zou u door tussenkomst van een Libanese sheikh religieus uit de echt zijn kunnen scheiden. U liet uw drie minderjarige kinderen achter in Gambia en zou alleen naar Libanon zijn gevlucht met uw Gambiaanse paspoort. U zou gedurende twee weken bij uw tante zijn ondergedoken. U zou op 1 december 2009 Libanon verlaten hebben uit schrik dat uw broers u bij uw tante zouden vinden en doden. U zou uw Gambiaanse paspoort bij uw tante hebben achtergelaten. U zou met een vals paspoort per wagen naar Turkije zijn gereisd. Vanuit Turkije reisde u per vliegtuig naar België, waar u op 2 december 2009 zou zijn aangekomen. De volgende dag hebt u hier asiel aangevraagd. Na het nemen van uw vingerafdrukken diezelfde dag stelde de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) een Terugnameverzoek op om u in het kader van het Verdrag van Dublin over te dragen aan de UK waar u eerder asiel had aangevraagd. Na confrontatie met uw vingerafdrukken in de UK ontkende u dit ten stelligste aangezien u nog nooit eerder in Europa was geweest en voegde u er nog aan toe dat uw echtgenoot sinds 25 dagen verdwenen was en uw kinderen bij uw tante in Libanon zijn. Op 27 januari 2010 werd u door DVZ gehoord voor de behandeling van uw asielaanvraag aangezien de UK de overname niet had aanvaard. U verklaarde toen dat uw kinderen bij uw echtgenoot H.(...) D.(...) in Gambia zijn achtergebleven en u legde een fax neer van een geboortecertificaat op naam van Abid Ali Amal geboren op 21/12/1980, opgesteld in het Jabal Amel ziekenhuis in Tyr (Sur). Op 19 februari 2012, na het gehoor op het CGVS, liet u via uw advocate weten dat uw tante uw Gambiaanse paspoort heeft vernietigd uit schrik dat uw broers het bij haar zouden vinden.

Ter staving van uw aanvraag legt u nog een aantal medische attesten neer en een betalingsbewijs.

B. Motivering

Er dient na uw beide gehoren op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt uw land te hebben verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging zoals begrepen onder de Conventie van Genève, noch aannemelijk hebt gemaakt een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals begrepen onder de criteria van subsidiaire bescherming en wel om volgende redenen.

Zo kan er aan uw asielaanvraag geen verder geloof worden gehecht en dit omwille van talrijke incoherente en tegenstrijdige verklaringen, zowel tussen uw eigen verklaringen afgelegd in de loop van de Belgische asielprocedure, alsook discrepanties met uw verklaringen afgelegd in de loop van de asielprocedure in de UK.

Vooreerst hebt u geen duidelijkheid verschaft over uw identiteit en de het door u beweerde huwelijk dat aan de grondslag ligt van uw problemen. Ter staving van uw identiteit en uw geboortedatum legde u op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) op 27 januari 2010 een fax neer van een ziekenhuis in Libanon, waarop als naam 'A.(...)' wordt gegeven, geboren op 21 december 1980, dochter van I.(...) A.(...) A.(...) (zie groene mapje document nummer 1). Behalve het attest van het ziekenhuis hebt u geen enkel begin van bewijs met betrekking tot uw identiteit en uw nationaliteit. U beweert nooit een Libanese identiteitskaart te hebben gehad (gehoorverslag CGVS dd. 20/01/2012, p. 3; CGVS dd.23/05/2012, p. 2). De fax van een geboortetest uitgegeven door een Libanees ziekenhuis heeft echter geen bewijswaarde temeer het slechts een fax betreft waarvan de authenticiteit niet kan worden gecontroleerd. Daarnaast dient te worden vastgesteld dat u, nog vóór het nemen van

uw vingerafdrukken en het opstellen van het 'Terugnameverzoek', bij de inschrijving van uw asielaanvraag bij de Belgische autoriteiten, document toegevoegd aan uw administratief dossier, verklaarde dat u op 21 september 1972 geboren bent te Aytit waaruit dient te worden afgeleid dat indien uw geboortedatum 21 december 1980 zou zijn, u de Belgische asielinstanties van meet af aan trachtte te misleiden. Het Gambiaanse paspoort dat u in 2007 gebruikte om naar de UK te reizen en in 2009 om naar Libanon te reizen kan u niet voorleggen. Uw tante zou dit in Libanon vernietigd hebben uit schrik dat uw broers het daar zouden vinden (zie brief van uw advocate dd. 19/02/2012 + gehoorverslag CGVS dd. 20/01/2012, pp. 14 en 18).

Na controle van uw vingerafdrukken op de dag van uw asielaanvraag werd u direct geconfronteerd met uw vingerafdrukken in de UK, desondanks ontkende u desbetreffende persoon te zijn aangezien u nooit eerder in Europa bent geweest. U verklaarde dat deze vingerafdrukken misschien van uw zus zijn aangezien zij in de UK verblijft (zie Terugnameverzoek dd. 03/12/2009 punt 13). Verder beweerde u op 21 september 1972 in Aytit (Libanon) te zijn geboren en op 22 november 1994 in Sour (Libanon) te zijn gehuwd met D.(...) G.(...), die volgens u sedert 25 dagen vermist zou zijn (zie inschrijvingsblad asielaanvraag + Terugnameverzoek dd. 03/12/2009 punt 11). Uw drie kinderen zouden bij uw tante in Libanon zijn achtergebleven (zie Terugnameverzoek dd. 03/12/2009 punt 12). Nadat de UK uw overname officieel geweigerd heeft op 22 december 2009 en u op 27 januari 2010 geïnterviewd werd in het kader van het verdere verloop van uw asielaanvraag in België wenste u alles naar waarheid te vertellen, en dit in tegenstelling tot uw Dublin-interview, omdat u toen angstig was (zie Verklaring dd. 27/01/2010 bovenaan onder titel VERKLARING). U wijzigde uw geboortedatum naar 21 december 1980, alsook wijzigde u de wettelijke huwelijksdatum naar 22 oktober 1993. Zelfs de voornaam van uw echtgenoot veranderde u van G.(...) naar H.(...). Uw drie zonen hebben de Gambiaanse nationaliteit en leven bij hun vader in Gambia (Verklaring dd. 27/01/2010 punt 4, punt 14, punt 15 en punt 16). Tijdens de asielprocedure in de UK verklaarde u dat u niet in Tyr (Libanon) maar in Banjul (Gambia) geboren bent en legt u ook uw eigen Gambiaanse paspoort neer waaruit uw Gambiaanse nationaliteit blijkt (zie blauwe mapje Screening Interview dd. 20/09/2007 annex C punt 2.7 + weigeringsbeslissing Home Office dd. 26/11/2007 p.2/6 en arrest van de rechter Brunnen dd. 28/01/2008 p. 7/21). Het systematisch wijzigen van uw verklaringen ten overstaan van zowel de Britse asielinstanties als de Belgische asielinstanties doet vermoeden dat u doelbewust verwarring tracht te zaaien waardoor er geen duidelijk beeld gevormd kan worden van uw identiteit en uw nationaliteit. Het feit dat u gelogen hebt in kader van het Terugnameverzoek omdat u schrik had toen u geconfronteerd werd met uw vingerafdrukken in de UK biedt geen afdoende verschooning daar er van u, die de bescherming van de Belgische autoriteiten inroept, kan verwacht worden onmiddellijk de waarheid te vertellen.

Verder dient aangestipt dat u ook uw religieus huwelijk, voltrokken door een sheikh in Gambia, niet kunt aantonen, u zou er niet aan gedacht hebben een bewijs mee te brengen op het moment dat u gevlucht bent. U stelt op 22 oktober 1993 gehuwd te zijn. Verder stelt u dat uw huwelijk met D.(...) G.(...), geboren in Libanon op 10 oktober 1966, zo stelde u in kader van het 'Terugnameverzoek, of met D.(...) H.(...) geboren in Gambia op 22 oktober 1968, zo stelde u voor DVZ, geregistreerd is bij de Libanese autoriteiten aangezien uw kinderen anders niet in Libanon kunnen worden geregistreerd, doch ook dit kunt u niet aantonen. U stelt dat u hieromtrent geen vragen stelde omdat het u niet interesseerde aangezien u in Gambia zat en u geen paspoort had (gehoorverslag CGVS dd. 20/01/2012, pp. 3 en 4; zie Terugnameverzoek dd. 03/12/2009 punt 13; Verklaring dd. 27/01/2010 punt 15). Deze laconieke houding van uwentwege is uiterst bevreemdend te noemen aangezien het hier essentiële gegevens betreft. Ten overstaan van de Britse autoriteiten verklaarde u expliciet dat u wettelijk gehuwd bent op 22 oktober 1992 in Libanon met D.(...) H.(...) geboren in 1967 in Banjul (zie blauwe mapje Screening interview dd. 20/09/2007 Annex C punt 3.1). Verder kan u uw scheiding van D.(...) H.(...) niet aantonen, dit terwijl de sheikh in november 2009 de nodige stappen zou hebben ondernomen (gehoorverslag CGVS, p. 5).

Ook met betrekking tot uw asielrelaas, u vreest gedood te worden door uw ex-echtgenoot en uw eigen familie in kader van eremoord, dienen de nodige opmerkingen te worden gemaakt (gehoorverslag CGVS dd. 20/01/2012, pp. 9, 10 en 16). Vooreerst hebt u gedurende de Britse en Belgische asielprocedures tegenstrijdige verklaringen afgelegd met betrekking tot de relatie met uw echtgenoot. Zo verklaarde u ten overstaan van de Home Office dat u verliefd was op uw echtgenoot en dat niet zozeer uw echtgenoot de bron was van al uw huwelijksproblemen maar wel uw schoonfamilie, meer bepaald uw schoonvader. Uw echtgenoot trachtte het zelfs voor u op te nemen tegen zijn ouders maar hij kon niet de definitieve stap nemen om hen zijn rug toe te keren aangezien hij financieel afhankelijk is van hen (zie blauwe mapje Home Office Screening Interview dd. 20/09/2007 Annex C punt 10.1, 10.2 en p. A12 + Statement of Evidence Form dd. 26/10/2007 p. B8, B9, B10, B14, B17 en B18 + Appeal Number AA/13359/2007 Statement of A.(...) D.(...) pp. 5 en 7 dd. 19/10/2007 + Supplementary Statement of Mrs A.(...) D.(...) dd. 16/01/2008 p. 12). Voor de Belgische autoriteiten maakt u initieel enkel melding van de mishandeling door uw echtgenoot. Zo was u zwanger van een tweeling maar werd u zo slecht

behandeld door uw man dat u een miskraam kreeg (zie Vragenlijst dd. 27/01/2010 vraag 3 punt 5 p. 2). Op de zetel van het CGVS stelt u dat u zich niet tot uw man aangetrokken voelde en verklaarde u plots dat u, toen u zwanger was, een miskraam had omdat uw schoonvader u van de trap duwde (gehoorverslag CGVS dd. 20/01/2012, p. 8). Deze tegenstrijdige verklaringen ondermijnen op niet geringe wijze uw geloofwaardigheid. Gezien bovenstaande vaststellingen kan er bezwaarlijk nog geloof worden gehecht aan de door u geschetste problemen met uw echtgenoot, de door u beweerde zware fysieke en psychische mishandeling. Verder blijkt nergens uit de door u neergelegde Belgische medische attesten dat u effectief door een psycholoog wordt opgevolgd voor de door u geschetste problemen, namelijk fysieke en psychische mishandelingen door uw echtgenoot (zie groene mapje documenten nummer 4 + gehoorverslag CGVS, pp. 15 en 18). U legde tijdens het tweede gehoor op het CGVS enkel een betalingsbewijs neer van een intakegesprek met S. Robijn (zie groene mapje document nummer 5 + gehoorverslag CGVS dd. 23/05/2012, p. 3). Het attest dd. 01/03/2010 van een advocaat in de UK (zie groene mapje document nummer 2) is opgesteld ter uwer behoeven. Het werd opgesteld aan de hand van uw verklaringen. Zo wordt er onder andere verwezen naar het feit dat u gedwongen werd te huwen op de leeftijd van 14 jaar, dit terwijl u in uw verweerschrift met bijkomende opmerkingen ten overstaan van de Home Office verklaarde dat net uw ouders tegen uw huwelijk waren met D.(...) H.(...) en nog weigerden met u te spreken (zie blauwe mapje Home Office Supplementary Statement of Mrs A.(...) D.(...) dd. 16/01/2008 p. 12).

In verdere lijn hebt u ook niet aannemelijk gemaakt waarom u door uw eigen familie vervolgd zou worden. Deze appreciatie wordt nog onderstreept door uw bewering in november 2009 van Gambia naar Libanon te zijn gevlucht goed wetende dat u door uw broers of andere familieleden mogelijks vervolgd kon worden omwille van de geruchten dat u een relatie had alsook omdat zij als aanhangers van de Hezbollah tegen het concept "scheiden" zijn (gehoorverslag CGVS dd.20/01/2012, pp. 9 en 15 + zie blauwe mapje Home Office Supplementary Statement of Mrs A.(...) D.(...) dd. 16/01/2008 p. 13). Gevraagd waarom u het risico zou nemen om naar uw geboortestreek Tyr in Libanon terug te keren, namelijk naar uw tante die nota bene wordt ondersteund door uw broers, beweert u dat u niemand anders elders kent (gehoorverslag CGVS, pp. 9 en 14). Deze vergoelijking biedt geen afdoende verschooning. Verder gevraagd of u niet naar Egypte, het land van uw vriendin in Gambia, kon gaan voor een korte periode, werpt u enkel op dat u aan deze optie niet hebt gedacht omdat 'als je problemen hebt, je die mogelijkheden niet ziet' (gehoorverslag CGVS dd. 20/01/2012, p. 10). Het feit dat u op voorhand al wist dat de verzoeningsgesprekken tussen uw tante en uw broers geen vruchten zouden afwerpen en toch naar Libanon bent gegaan (gehoorverslag CGVS dd. 20/01/2012, p. 13), bevestigt andermaal het weinig geloofwaardig karakter van uw vrees voor vervolging door uw eigen familie.

In de marge dient nog te worden aangestipt dat u tegenstrijdige verklaringen hebt afgelegd met betrekking tot uw contacten in België met de Libanese gemeenschap. Initieel beweert u hier niemand van de Libanese gemeenschap te kennen en tot op heden geen contact te hebben met hen uit schrik dat anders uw ex naar België zou komen (gehoorverslag CGVS dd. 20/01/2012, pp. 14 en 15). Even later begint u spontaan te vertellen dat u hier in België in een restaurant werkt met twee Libanezen (gehoorverslag CGVS dd. 20/01/20102, p. 15). Geconfronteerd met uw vorige verklaring geen contact hier te hebben met Libanezen, beweert u dat u geen contact hebt met de Libanese gemeenschap in Gambia (gehoorverslag CGVS dd. 20/01/2012, p. 16). Deze vergoelijking houdt echter geen steek aangezien de vraag duidelijk was en er hieromtrent geen misverstand kan zijn ontstaan. Het feit dat u ook hieromtrent uw verklaringen wijzigt, komt andermaal uw geloofwaardigheid niet ten goede. Tot slot hebben de internetartikels met betrekking tot de situatie van de vrouwen in Gambia, neergelegd door uw advocate tijdens het gehoor op het CGVS, gezien bovenstaande observaties geen toegevoegde waarde.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

2.1. In haar verzoekschrift duidt verzoekster de "Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, toegevoegd aan de minister van Justitie", aan als eerste verwerende partij.

2.2. Op grond van het inquisitoir karakter van zijn rechtspleging komt het de Raad toe te bepalen wie partij is in de zaak (cf. RvS 1 juli 2003, nr.121 147). De door verzoekster aangeduide eerste verwerende partij kan niet dienstig tot verweer geroepen worden aangezien de bestreden beslissing tot weigering

van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus door de commissaris-generaal werd genomen, die door verzoekster als tweede verwerende partij wordt aangeduid. De Raad duidt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen aan als enige verwerende partij.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van de beginselen van behoorlijk bestuur, met name het hoorrecht. Verzoekster meent dat de beslissing niet afdoende is gemotiveerd aangezien het gedwongen huwelijk, het huiselijk geweld, de eerwraak en de vrees gedood te worden omwille van vermeende ontrouw wel degelijk als vervolging kunnen worden aanzien wegens het behoren tot de sociale groep van vrouwen die slachtoffer zijn van deze praktijken. Vooraleer op de motieven in te gaan, merkt verzoekster op dat zij niet werd geconfronteerd met de tegenstrijdigheden uit het Britse asiëldossier. Aangezien de verklaringen die verzoekster in het Verenigd Koninkrijk heeft afgelegd, verschillen van deze die ze in België heeft afgelegd, had zij volgens haar de mogelijkheid moeten krijgen om hierop te antwoorden. Vermits dit niet het geval is, werden de motiveringsplicht, het hoorrecht en de rechten van verdediging geschonden. Daarnaast stelt verzoekster dat geen rekening werd gehouden met de trauma's die zij op zeer jonge leeftijd heeft moeten ondergaan. Verzoekster beschrijft dat zij dagelijks werd geslagen en verkracht, dat zij door haar familie werd achtergelaten bij haar echtgenoot en dat deze haar was nagereisd toen zij in het Verenigd Koninkrijk haar asielaanvraag indiende en haar bedreigde, waardoor haar verklaringen aldaar werden beïnvloed. Tevens werd zij, zo vervolgt verzoekster, doorverwezen naar een dienst I.D.V.A., die haar noodkreet als een hoog risico op huiselijk geweld kwalificeerde. Verzoekster stelt echter dat zij pas bij haar raadvrouw in België heeft kunnen spreken over wat zij heeft meegemaakt, waarna zij naar VAGGA werd doorverwezen en reeds een intakegesprek had met een psycholoog. Verzoekster dringt erop aan dat er meer begrip zou zijn voor een slachtoffer van huiselijk geweld van op jonge leeftijd, waardoor het zeer moeilijk is om over het ondergane leed te spreken.

Met betrekking tot de vermeende onduidelijkheid over haar nationaliteit, stelt verzoekster dat zij een vanuit het Verenigd Koninkrijk gefaxte geboorteakte neerlegt waarvan de authenticiteit in twijfel wordt getrokken, terwijl haar nooit werd gevraagd een origineel exemplaar voor te leggen. Verzoekster is van mening dat het niet opgaat haar identiteit in twijfel te trekken omdat de fax alle coördinaten bevat van het ziekenhuis waar zij geboren is, wat perfect gecontroleerd kan worden. Haar ouders, zo beschrijft verzoekster, verloren een dochter waardoor zijzelf volgens een oud gebruik de complete identiteit van haar overleden zus overnam, op haar geboorteakte na. Verzoekster beweert om die reden geen eigen Libanese identiteitskaart te hebben gehad toen zij werd uitgehuwelijkt aan H. G. D., een Libanees uit Gambia, en zij reisde met het Libanese paspoort van haar overleden zus. Toen zij in 2007 naar het Verenigd Koninkrijk reisde, zo vervolgt verzoekster, reisde zij met een Gambiaans paspoort, waarvan zich een kopie in het Britse asiëldossier bevindt, dat zij niet meer kan voorleggen omdat dit werd vernietigd door haar tante uit Libanon uit vrees dat haar broers dit zouden terugvinden. Hierbij merkt verzoekster op dat ze het Gambiaanse paspoort door haar echtgenoot liet opmaken en dat dit gebeurde op haar naam, maar met de geboortedatum van haar schoonzus.

Waar in de bestreden beslissing wordt gewezen op het feit dat verzoekster ontkende ooit eerder in Europa te zijn geweest, terwijl haar vingerafdrukken in het Verenigd Koninkrijk werden genomen, stelt verzoekster vooreerst dat zij doodsbang was om teruggestuurd te worden naar het Verenigd Koninkrijk en van daaruit naar Libanon of Gambia. Verder stelt verzoekster dat de tegenstrijdigheden geen basis vinden in het asiëldossier omdat aan haar geen kopie kon worden bezorgd van het terugnameverzoek van 3 december 2009. Verzoekster besluit dat de motiveringsplicht geschonden werd omdat in de beslissing verwezen wordt naar het terugnameverzoek dat geen basis vindt in een gehoor van verzoekster en naar het inschrijvingsblad, dat zich niet in het asiëldossier bevindt. Terloops stipt verzoekster aan dat haar echtgenoot H. G. D. heet en dat zij betwist dat zij heeft gezegd dat hij 25 dagen vermist was. Tenslotte geeft verzoekster aan dat de onduidelijkheid onbewust werd gecreëerd omwille van haar getraumatiseerde psyche.

Aangaande de vermeende onduidelijkheid omtrent haar huwelijk, vermeldt verzoekster dat zij religieus gehuwd is en dat zij er bij haar vlucht niet aan heeft gedacht hiervan een bewijs mee te brengen. Met betrekking tot de naam van haar echtgenoot beweert verzoekster dat Dib een foutieve notering is van Diab en met betrekking tot zijn voornaam herinnert verzoekster eraan dat hij twee voornamen had. Verzoekster stelt dat zij de geboortedatum vergeten is en zij omwille van slaapgebrek en concentratie-

stoorissen geen data kan onthouden. Betreffende haar huwelijksdatum stelt verzoekster dat er twee data zijn, namelijk deze van de huwelijksbelofte en deze van de huwelijksvoltrekking. Volgens verzoekster blijkt uit de bestreden beslissing een gebrek aan inlevingsvermogen waar er van een laconieke houding wordt gesproken. Verzoekster brengt in herinnering dat zij enkel probeerde in leven te blijven. Het feit dat zij in het Verenigd Koninkrijk had laten noteren dat het om een wettig huwelijk ging, vindt volgens verzoekster zijn oorzaak in het feit dat het religieuze huwelijk voor haar een echt huwelijk was.

Omtrent de verschillen tussen het asielrelaas in België en dat in het Verenigd Koninkrijk stelt verzoekster dat zij een gedwongen huwelijk en huiselijk geweld heeft ondergaan en dat zij het slechts voor het Commissariaat-generaal heeft aangedurfd de waarheid te zeggen, waardoor het evident is dat er tegenstrijdigheden opduiken tussen het Britse relaas, waarbij verzoekster door haar zus, schoonbroer en echtgenoot onder druk werd gezet, en de Belgische asielprocedure. Door de angst, zo geeft verzoekster aan, verklaarde zij in het Verenigd Koninkrijk dat zij enkel problemen had met haar schoonvader, mogelijk vanuit een nood om te vergeten wat haar eigen familie haar had aangedaan door haar gedwongen uit te huwelijken. Verder verwijst verzoekster met aandrang naar de documenten van I.D.V.A. uit het Verenigd Koninkrijk waar zij zich begrepen voelde. Verzoekster is van mening dat de overweging uit de bestreden beslissing waarin gesteld wordt dat het attest door een advocaat en op grond van haar verklaringen werd opgesteld intellectueel oneerlijk is omdat de inhoud van het attest van 1 maart 2010 volgens haar controleerbaar is aangezien het de coördinaten van de instantie en de contactgegevens van de persoon bevat die de brief opstelde. Hierbij stelt verzoekster dat haar raadvrouw het I.D.V.A. nogmaals gecontacteerd heeft en dat een document uit hun dossier van 30 september 2008 werd overgemaakt, wat eveneens gecontroleerd kan worden. Bijkomend merkt verzoekster op dat in de beslissing wordt gesteld dat zij nooit in behandeling is geweest voor haar problemen, terwijl uit de voorgebrachte documenten blijkt dat zij wel hulpverleners en dokters heeft gecontacteerd.

Met betrekking tot de vervolging door haar eigen familie, wordt in de beslissing gesteld dat verzoekster dit niet aannemelijk maakt, terwijl zij betwist dat zij elders naartoe kon en hoopte dat alles niet zo zou verlopen. Verzoekster poneert dat het gerechtvaardigd is om te hopen als men niet weet waar naartoe. Tevens betwist verzoekster dat het in de beslissing voorgestelde alternatief, met name Egypte, valabel is omdat zij daar niemand kent omdat haar Egyptische kennis in Gambia woont. Hierdoor, zo besluit verzoekster, was haar enige optie om naar Libanon te vluchten en de hulp van haar tante in te roepen.

Omtrent de tegenstrijdige verklaringen van verzoekster over haar contacten met de Libanese gemeenschap in België stelt verzoekster dat zij ten aanzien van de Libanese gemeenschap haar verhaal verzwijgt en dat zij bij haar werkgever gekend is als A. A. A. en niemand weet dat zij uit Gambia komt waar zij gekend is als A. D. Verzoekster stelt dat zij de interviewster niet zou hebben uitgenodigd om te komen eten in het Libanese restaurant waar zij met twee Libanezen werkt als zij echt wou liegen. Waar in de beslissing de documentatie over de situatie van vrouwen in Gambia terzijde wordt geschoven, merkt verzoekster op dat er wel rekening dient te worden gehouden met de rechteloze situatie van een vrouw bij huiselijk geweld en de vaak voorkomende kindhuwelijken.

Bij wege van algemeen besluit oppert verzoekster dat de beslissing geen motivering bevat waarop de weigering van de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet gesteund kan worden. Verder stelt verzoekster dat de weigering van de vluchtelingenstatus niet naar recht gemotiveerd is omdat bij de vastgestelde tegenstrijdigheden geen rekening werd gehouden met de door verzoekster ondergane trauma's waardoor het normaal is dat zij bepaalde dingen verzwijgt en dat het spreken na een trauma kan vergeleken worden met het pellen van een ui. Verzoekster herhaalt dat zij niet werd geconfronteerd met de tegenstrijdigheden met de Britse asielprocedure en dat deze geen basis vinden in het asiels dossier. Verder herhaalt verzoekster dat zij terecht voor vervolging vreest omwille van het behoren tot de sociale groep van vrouwen die op zeer jonge leeftijd slachtoffer worden van een gedwongen huwelijk en die huiselijk geweld hebben ondergaan vanwege de echtgenoot en de schoonvader. Verder behoort verzoekster, zo vervolgt zij, tot de sociale groep van de vrouwen die vrezend gedood te worden door hun familie nu de eer van de familie (zowel van de echtgenoot als van de broers) geschonden is.

Verzoekster vraagt ondergeschikt om de beslissing te vernietigen met het oog op een onderzoek door de psychiater van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen om na te gaan of de tegenstrijdigheden door de trauma's kunnen zijn ingegeven en of verwacht kan worden dat een dussdanig getraumatiseerd persoon in staat is alles coherent en zonder angsten te vertellen.

Als bijlage bij haar verzoekschrift voegt verzoekster twee faxen toe van I.D.V.A., respectievelijk van 1 maart 2010 en van 30 september 2008, informatie omtrent I.D.V.A. en afdrucken van de internetpagina's van VAGGA en CAW Waasland. Ter terechtzitting legt verzoekster twee afsprakenfiches neer van VAGGA voor 9 en 14 december 2012.

3.2. Het door verzoekster aangevoerde hoorrecht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur houdt in dat het bestuur, wanneer het voornemens is ten aanzien van een bestuurde een maatregel te nemen die hem op meer dan geringe wijze nadelig in zijn belangen raakt en wanneer die maatregel blijkens de motivering van de bestreden beslissing gesteund is op zijn gedrag dat hem als een tekortkoming wordt aangerekend, ertoe gehouden is – vooraleer de kwestieuze maatregel te nemen – de bestuurde de mogelijkheid te geven om op nuttige wijze zijn standpunt daarover te doen kennen (RvS 9 juni 2009, nr. 194 015). Verzoekster toont vooreerst niet aan dat de bestreden beslissing die een louter declaratief karakter heeft, kan worden beschouwd als een maatregel die gesteund is op haar gedrag dat haar als een tekortkoming wordt aangerekend, zodat zij niet aannemelijk maakt dat de hoorplicht erop van toepassing is. Bovendien dient de dossierbehandelaar de asielzoeker krachtens artikel 17 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen enkel te confronteren met tegenstrijdigheden die tijdens één en hetzelfde gehoor opduiken, doch niet met tegenstrijdigheden die naar aanleiding van onderscheiden asielprocedures in verschillende EU-Lidstaten werden vastgesteld. Tenslotte wijst de Raad erop dat verzoekster in het kader van onderhavig beroep de mogelijkheid heeft haar standpunt ter zake toe te lichten, zodat zij geenszins aannemelijk maakt dat haar rechten van verdediging geschonden zouden zijn of dat zij niet in de mogelijkheid zou zijn de vastgestelde tegenstrijdigheden te becommentariëren.

3.3. Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurs-handelingen en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet, hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve te worden behandeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

3.4. In de bestreden beslissing, waarbij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd, wordt vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoeksters relaas omwille van de onduidelijkheid over haar identiteit en het beweerd huwelijk dat aan de grondslag zou liggen van haar problemen en dit omwille van discrepanties in haar verklaringen afgelegd voor de Belgische asielinstanties en tegenstrijdigheden met haar verklaringen voor de asielinstanties in het Verenigd Koninkrijk. Zo blijkt dat verzoekster onder andere uiteenlopende verklaringen aflegde over haar geboortedatum, over de datum van haar huwelijk en over de voornaam van haar echtgenoot. De commissaris-generaal wijst er ook op dat verzoekster haar huwelijk niet kan aantonen en voor de Belgische instanties van een religieus huwelijk gewag maakte, terwijl ze voor de Britse asielinstanties van een wettelijk huwelijk sprak. In de beslissing wordt er ook op gewezen dat verzoekster beweerde dat ze in 2009 via de sheikh zou zijn gescheiden, maar dat zij deze scheiding evenmin kan aantonen. Met betrekking tot haar verklaringen dat zij vreest door haar ex-echtgenoot en haar eigen familie te worden gedood in het kader van eremoord, wordt in de bestreden beslissing gesteld dat verzoekster voor de Britse asielinstanties verklaarde dat haar schoonfamilie de oorzaak was van haar huwelijksproblemen, terwijl zij voor de Belgische asielinstanties enkel gewag maakte van mishandeling door haar echtgenoot. Nochtans schreef zij, zo wordt in de beslissing gesteld, de miskraam van haar tweeling op de Dienst Vreemdelingenzaken toe aan de slechte behandeling door haar man, terwijl ze deze op het Commissariaat-generaal weet aan geweld vanwege haar schoonvader. Verder stelde de commissaris-generaal vast dat uit de Belgische medische attesten niet kon worden opgemaakt of verzoekster voor haar problemen van fysieke en psychische mishandeling door haar echtgenoot een behandeling volgt. Volgens de commissaris-generaal werd het attest van de advocaat in het Verenigd Koninkrijk voor verzoekster opgesteld aan de hand van haar verklaringen en wordt hierin van een gedwongen huwelijk gesproken, terwijl ze voor het Home Office verklaarde dat haar ouders tegen het huwelijk met D. H. waren. In de bestreden beslissing wordt er verder op gewezen dat verzoekster niet aannemelijk heeft gemaakt waarom zij door haar eigen familie zou worden vervolgd. De commissaris-generaal merkt op dat verzoekster in november 2009 van Gambia naar Libanon vluchtte terwijl ze wist dat zij door haar familie vervolgd kon worden omwille van de geruchten dat zij een relatie had en de houding van Hezbollah tegenover echtscheidingen. Verzoeksters verklaring dat zij elders niemand anders kent vormt geen rechtvaardiging voor haar gedrag evenmin als haar stelling dat zij er niet aan had gedacht om naar Egypte, het land van haar vriendin in Gambia, te reizen. Tot slot stelt de commissaris-generaal vast dat

verzoekster tegenstrijdige verklaringen aflegde over haar contacten met de Libanese gemeenschap in België en dat de internetinformatie over de situatie van vrouwen in Gambia, gelet op wat voorafgaat, geen toegevoegde waarde heeft.

3.5. De Raad merkt op dat wanneer het relaas ongeloofwaardig is, zoals hieronder zal blijken, er geen reden bestaat om dit te toetsen aan de criteria uit het Vluchtelingenverdrag. Het betoog van verzoekster over de kwalificatie van huiselijk geweld als vervolging en haar behoren tot een bepaalde sociale groep in de zin van het Vluchtelingenverdrag, is bijgevolg niet dienstig. Ook de actuele situatie in het land van herkomst dient slechts nader te worden onderzocht indien verzoeksters relaas voldoende geloofwaardig overkomt, hetgeen in casu niet het geval is (RvS van 29 september 2004, nr. 135.540). De door de raadsvrouw van verzoekster op het Commissariaat-generaal neergelegde informatie over de situatie van vrouwen in Gambia (stuk 20, Documenten, sit. Gambia vrouw), is derhalve niet relevant.

3.6. Waar verzoekster stelt dat geen rekening zou zijn gehouden met het trauma waaraan zij sedert jonge leeftijd is blootgesteld, waardoor het zeer moeilijk is om over het ondergane leed te praten, merkt de Raad op dat de vastgestelde tegenstrijdigheden niet zozeer betrekking hebben op de eventuele geweldplegingen waarvan verzoekster het slachtoffer zou zijn geworden, doch hoofdzakelijk op haar persoonsgegevens, namelijk haar identiteit, haar geboortedatum, nationaliteit en haar huwelijk. De medische problemen waarvan verzoekster gewag maakt, worden in het ongedateerde medisch attest dat door verzoekster werd neergelegd (stuk 20, Documenten, medisch attest België) omschreven als *“doorslaapstoornissen, interesse-verlies, piekeren en concentratiestoornissen”*. Verzoekster beweert dat geen rekening werd gehouden met haar trauma's, maar uit het neergelegde attest kan niet worden opgemaakt dat deze trauma's de tegenstrijdigheden hebben veroorzaakt waardoor het medisch attest geen invloed heeft op het pertinent karakter van de motieven van de beslissing. Noch uit het medisch attest, noch uit de door verzoekster aangekondigde consultaties bij een psycholoog, waarvan ze ter terechtzitting afsprakenfiches neerlegde, kan immers worden afgeleid dat haar trauma's haar zouden beletten om deugdelijke verklaringen af te leggen. Haar psychische problemen kunnen dan ook onmogelijk aanzien worden als een rechtvaardiging voor de manifeste tegenstrijdigheden in haar verklaringen. De Raad wijst erop dat verzoekster ondertussen reeds meer dan 3 jaar in België verblijft en dus ruimschoots de tijd had om eventueel eerder de nodige specialisten te raadplegen indien zij werkelijk psychische problemen zou hebben omwille van het familiaal geweld waarvan zij het slachtoffer was. De outprints van de internetpagina's van VAGGA en CAW Waasland die verzoekster als bijlage bij haar verzoekschrift voegt en de afsprakenfiches bij VAGGA voor 9 en 14 december 2012, tonen deze psychische problemen niet aan en doen geen afbreuk aan voormelde vaststelling. Voor zover verzoekster in ondergeschikte orde vraagt om de beslissing te vernietigen met het oog op een onderzoek door de psychiater van het Commissariaat-generaal, merkt de Raad op dat er overeenkomstig artikel 39/2, §1 van de vreemdelingenwet enkel tot vernietiging kan worden overgegaan in de gevallen dat er aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld, of wanneer er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. De beschikbare gegevens bevatten geen indicatie dat verzoeksters trauma haar zou beletten om deugdelijke verklaringen af te leggen zodat de Raad tot een bevestiging of hervorming kan besluiten zonder bijkomend onderzoek en er te dezen bijgevolg geen grond tot vernietiging voorhanden is.

3.7. Voor iedere vorm van internationale bescherming, zowel voor de vluchtelingenstatus als voor de subsidiaire bescherming, berust de plicht tot medewerking op de verzoekende partij. Deze dient ter staving van het verzoek zo spoedig mogelijk alle nuttige elementen noodzakelijk voor de beoordeling van het verzoek in te dienen. Deze elementen behelzen onder meer alle documenten van verzoekende partij en die van relevante familieleden met betrekking tot identiteit, nationaliteit, landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asiolverzoeken, reisroutes en reisdocumenten (richtlijnconforme interpretatie van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet met artikel 4, lid 1 en 2 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming). Bij het ontbreken van deze elementen dient een aannemelijke verklaring gegeven te worden. De door verzoekster neergelegde fax van haar Libanese geboorteakte kan onmogelijk aanzien worden als een bewijs van haar nationaliteit, zoals verzoekster nochtans wil doen uitschijnen. Gelet op voormelde medewerkingsplicht, ziet de Raad niet in hoe het feit dat haar nooit zou zijn gevraagd om een origineel exemplaar voor te leggen van haar geboorteakte haar zou beletten om dit alsnog te doen, indien zij hierover zou beschikken. De Raad merkt op dat er trouwens geen enkel officieel document voorhanden is dat haar foto en haar naam bevat en dat dus haar identiteit

zou kunnen bewijzen, zodat het volstrekt onmogelijk is de persoon van verzoekster aan de neergelegde geboorteakte te verbinden. Om die reden heeft de door verzoekster geopperde controlemogelijkheid op grond van de coördinaten van het ziekenhuis die op de kopie van de geboorteakte zijn vermeld, geen enkel praktisch nut.

3.8. Samen met de verwerende partij in haar nota met opmerkingen stelt de Raad vast dat verzoekster er in haar middel niet in slaagt de onduidelijkheid over haar identiteit op te helderen. Het ongestaafde betoog van verzoekster over de praktijk in Libanon waarbij kinderen de complete identiteit van hun eerder overleden broertje of zusje overnemen, getuigt van weinig realiteitszin. Het lijkt immers volkomen onaannemelijk dat verzoekster, die beweert op 21 december 1980 geboren te zijn, begin jaren '90 als prille tiener naar Gambia zou zijn gereisd en zich hierbij probleemloos zou hebben bediend van de reisdocumenten van haar overleden zus, die volgens haar verklaringen meer dan 8 jaar voor haar geboren werd (Verzoekschrift, p. 5; stuk 10, gehoorverslag CGVS I 20 januari 2010, p. 2-3), en bijgevolg op het ogenblik dat verzoekster uit haar beweerde geboorteland vertrok, een volwassen vrouw zou zijn geweest. Ook de bewering van verzoekster dat de andere geboortedatum die opduikt in het Gambiaanse paspoort waarmee zij in 2007 naar het Verenigd Koninkrijk reisde (stuk 21, Landeninformatie, kopie Gambiaans paspoort) verklaard zou worden door het feit dat haar ex-echtgenoot dit paspoort liet opmaken en daarbij de geboortedatum van verzoeksters schoonzus opgaf, komt niet geloofwaardig over omdat het volkomen onduidelijk is welk doel deze identiteitsusurpaties zouden heiligen.

3.9. Voor zover verzoekster kritiek levert op de vaststelling van de commissaris-generaal dat zij bij haar asielaanvraag in België initieel ontkende ooit eerder in Europa te zijn geweest, merkt de Raad op dat haar betoog feitelijke grondslag mist omdat deze overweging wel degelijk steun vindt in het administratief dossier. Uit de combinatie van de Eurodac-hit en het zogenaamde Dublin-interview, waarvan zich een afschrift in het administratief dossier bevindt (stuk 18, Inventaris + diverse documenten DVZ, Terugnameverzoek en Hit Eurodac, 3 december 2009), blijkt dat haar vingerafdrukken op 13 september 2007 werden genomen in het Verenigd Koninkrijk, terwijl verzoekster, zelfs na confrontatie hiermee, bleef ontkennen ooit eerder in Europa te zijn geweest. Aangezien de stukken deel uitmaken van het administratief dossier toont verzoekster niet aan dat zij in haar rechten zou zijn geschaad doordat haar geen kopie zou zijn bezorgd van het terugnameverzoek, zoals zij beweert. Ook het inschrijvingsblad, waarvan verzoekster gewag maakt, bevindt zich wel degelijk in het administratief dossier. De gegevens ervan zijn trouwens opgenomen in de asielaanvraag zelf (stuk 19, bijlage 26). In elk geval kan uit de kritiek van verzoekster geen gebrek in de motivering worden afgeleid. Het verzwijgen van eerdere asielprocedures in andere EU-landen doet wel degelijk in ernstige mate afbreuk aan de algehele geloofwaardigheid van een asielzoeker. De angst om naar het Verenigd Koninkrijk of naar Gambia te worden teruggeleid, zou eventueel kunnen worden aanvaard als verschoning voor het initieel verzwijgen van haar eerdere asielaanvraag in het Verenigd Koninkrijk, maar rechtvaardigt geenszins haar volgehouden ontkennen na confrontatie (stuk 18, Inventaris + diverse documenten DVZ, Terugnameverzoek, 3 december 2009, punt 13).

3.10. De loutere affirmatie van verzoekster dat de naam van haar echtgenoot D. G. H. is en haar bewering dat zij nooit zou hebben gezegd dat hij 25 dagen vermist is, zijn niet bij machte om de vaststellingen van de commissaris-generaal te ontcrachten, die steunen op de objectieve gegevens van het administratief dossier en waaruit duidelijk blijkt dat verzoekster initieel bij de Dienst Vreemdelingen-zaken enkel G. als voornaam van haar man opgaf (Ibid., punt 11) en achteraf enkel H. (stuk 4, gehoorverslag CGVS II, 23 mei 2012, p. 2) en waaruit tevens blijkt dat zij wel degelijk verklaarde dat hij "*sedert ongeveer 25 dagen*" vermist was (stuk 18, Inventaris + diverse documenten DVZ, Terugnameverzoek, 3 december 2009, punt 11).

3.11. Verzoekster tracht de tegenstrijdige verklaringen over haar religieus huwelijk te verantwoorden door erop te wijzen dat er twee data bestaan, namelijk de huwelijksbelofte en de huwelijksvoltrekking en dat zij in het Verenigd Koninkrijk verklaarde dat het om een wettig huwelijk ging, omdat zij dit huwelijk als officieel beschouwde. Nochtans zou van verzoekster mogen worden verwacht dat zij duidelijk het verschil kan maken tussen een wettig en een religieus huwelijk enerzijds en tussen de huwelijksbelofte en de huwelijksvoltrekking anderzijds. De Raad wijst er bijkomend op dat verzoekster klaarheid had kunnen scheppen door een huwelijksakte neer te leggen, maar dat zij dit niet deed, zagezegd omdat zij er bij haar vlucht niet aan gedacht heeft (stuk 10, gehoorverslag CGVS II, 20 januari 2012, p. 4). Dit ontslaat haar echter niet van haar verantwoordelijkheid om eventueel later een stavingsdocument omtrent haar burgerlijke staat neer te leggen. Verzoekster verwijt de commissaris-generaal een gebrek aan inlevingsvermogen omdat deze het bevreemdend vindt dat de eventuele registratie van haar huwelijk en haar kinderen in Libanon haar niet leek te interesseren (stuk 10, gehoorverslag CGVS I, 20

januari 2010, p. 4), terwijl deze informatie juist essentieel lijkt voor een vrouw die zichzelf en haar kinderen zou willen onttrekken aan een situatie van huiselijk geweld.

3.12. Verzoekster benadrukt dat rekening dient te worden gehouden met de stukken van I.D.V.A. uit het Verenigd Koninkrijk, waarbij zij verwijst naar de documenten die zij als bijlage bij haar verzoekschrift voegt (Verzoekschrift, bijlagen 2-5). Waar verzoekster stelt dat de informatie die in deze stukken vervat is, controleerbaar is, merkt de Raad op dat de formele contactgegevens van deze Britse hulpdienst geenszins worden betwist, maar dat de inhoudelijke beoordeling van de risicosituatie van verzoekster allerminst controleerbaar is aangezien deze louter gebaseerd is op wat verzoekster zelf aan deze hulpdienst had verklaard in de loop van het voorjaar van 2008.

3.13. Zelfs indien geen rekening zou worden gehouden met de leugenachtige verklaringen die verzoekster voor de asielinstanties in het Verenigd Koninkrijk had afgelegd, zijn de gegevens die door verzoekster voor de Belgische asielinstanties werden verstrekt, allerminst eenduidig te noemen en bijgevolg ongeloofwaardig. Ter terechtzitting werd immers uitdrukkelijk aan verzoekster gevraagd om duidelijkheid te scheppen over haar nationaliteit en uit te klaren of zij nu een Libanees of een Gambiaans staatsburger is, dan wel over beide nationaliteiten beschikte. Verzoekster bevestigde enerzijds de Gambiaanse nationaliteit te hebben, wat indruist tegen haar meest recente verklaringen (stuk 4, gehoorverslag CGVS II, 23 mei 2012, p. 1) en al haar eerdere verklaringen waarbij ze stelde (enkel) Libanees staatsburger te zijn (stuk 17, Verklaring DVZ, 27 januari 2010, punt 6; stuk 10, gehoorverslag CGVS I, 20 januari 2012, p. 2). Ter terechtzitting nuanceerde verzoekster tegelijk de bewijswaarde van de kopie van het Gambiaanse paspoort, die een begin van bewijs zou kunnen vormen van haar werkelijke nationaliteit, door te poneren dat de erin opgenomen gegevens vals zijn, omdat het de geboortedatum van haar schoonzus bevat. De door verzoekster gecreëerde onduidelijkheid over haar nationaliteit maakt de beoordeling van haar behoefte aan bescherming onmogelijk. Ter terechtzitting verklaarde verzoekster eveneens dat haar Gambiaanse paspoort door haar Gambiaanse ex-echtgenoot in beslag werd genomen. Er werd haar gewezen op haar eerdere andersluidende verklaringen, waarna zij verklaarde dat het Gambiaanse paspoort door haar tante in Libanon werd vernietigd, wat wederom afwijkt van haar eerdere verklaringen ter gelegenheid van het gehoor bij het Commissariaat-generaal, aangezien zij daar meedeelde dat het reisdocument zich bij haar tante in Libanon bevond en zij het eventueel terug zou kunnen opvragen (stuk 10, gehoorverslag I CGVS, 20 januari 2010, p. 2). Verzoekster herhaalde ter terechtzitting dat haar kinderen actueel bij haar ex-echtgenoot in Gambia verblijven, terwijl zij initieel bij de Belgische asielinstanties had verklaard dat zij in Libanon bij haar tante verbleven (stuk 18, Inventaris + diverse documenten DVZ, Terugnameverzoek, 3 december 2009, punt 12). Daargelaten de vraag of verzoekster doelbewust tracht verwarring te zaaien, zoals in de bestreden beslissing wordt gesteld en door de vertegenwoordigster van de commissaris-generaal ter terechtzitting wordt herhaald, dringt zich de vaststelling op dat verzoekster ernstig tekortschiet in de op haar rustende medewerkingsplicht.

3.14. Verzoekster maakt met haar betoog dat zij geen andere mogelijkheid had dan in 2009 naar Libanon te gaan niet aannemelijk dat zij daar werkelijk door haar familieleden zou worden vervolgd. Als zij in Libanon werkelijk zou worden omgebracht door haar broers, zoals zij beweert (stuk 17, Vragenlijst DVZ 27 januari 2010, p. 2), mag wel degelijk worden verwacht dat zij andere opties overweegt alvorens naar haar tante in Libanon te vertrekken, aangezien zij toen reeds op de hoogte was van de attitude van haar familie ten aanzien van een uit de echt gescheiden vrouw (stuk 10, gehoorverslag CGVS II, 20 januari 2012, p. 9).

3.15. Door a posteriori te laten uitschijnen dat zij aan de Libanese gemeenschap in België haar ware verhaal verzwijgt, slaagt verzoekster er niet in om de pertinente vaststelling van de commissaris-generaal te ontcrachten dat zij op het Commissariaat-generaal aanvankelijk uitdrukkelijk verklaarde dat zij geen contact heeft met de Libanese Gemeenschap in België, terwijl ze onmiddellijk daarna vertelde dat ze in een restaurant met twee Libanezen werkt (stuk 10, gehoorverslag CGVS II, 20 januari 2012, p. 15). Bovendien richt verzoekster zich met haar kritiek op een overvloedig motief van de bestreden beslissing en wenst de Raad te benadrukken dat de motivering van de bestreden beslissing als geheel moet worden gelezen en niet als een samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen dragen. Het is immers het geheel van de vastgestelde tegenstrijdigheden en onwetendheden op grond waarvan de commissaris-generaal oordeelde dat de geloofwaardigheid van het asielrelaas wordt ondermijnd (RvS 9 december 2005, nr. 138.319).

3.16. Met betrekking tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus kan verzoekster niet worden gevolgd waar zij stelt dat de bestreden beslissing op dit punt niet zou zijn gemotiveerd. Gelet op

de ongeloofwaardigheid van haar verklaringen kan verzoekster zich immers niet langer steunen op de elementen aan de basis van haar relaas teneinde aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Het feit dat de motieven inzake de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, betekent niet dat de beslissing met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus niet of niet afdoende gemotiveerd zou zijn. Verzoekster brengt tenslotte geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in haar land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

3.17. Er werd geen schending aangetoond van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, noch van artikel 48/3 of artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Er werd geen schending van het hoorrecht aannemelijk gemaakt. De beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. De materiële motiveringsplicht werd derhalve niet geschonden.

Het enig middel is ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig januari tweeduizend dertien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

F. TAMBORIJN